

Ueber
die Würde des Menschen.

Beim Schlusse
seiner philosophischen Vorlesungen
gesprochen
von
J. G. Fichte.

1 7 9 4.

Йоганн Готліб Фіхте

Про гідність людини

Промовлено Й. Г. Фіхте на закінчення його
філософських лекцій.

1794

Переклад з німецької
Андрія Колесникова

ББК 87.3 (4НІМ)

Лекція «Про людську гідність» була останньою з циклу, який Фіхте прочитав у Цюриху навесні 1794 року. Однак вона не є частиною системи, яку Фіхте викладав своїм слухачам. Навпаки, вона присвячена давньому питанню про природу людини й адресована автором своїм слухачам «не як дослідження, а радше як вплив захоплених почуттів на згадку про ті блаженні години, які він провів з ними у спільному прагненні до істини».

Інші тексти, переклади та матеріали доступні на сайті:

<https://minervium.github.io/ua/>

Перекладено за виданням:

Fichte J. G. Sämtliche Werke: Bd. 1–8 / Hrsg. von I. H. Fichte.
Berlin: Veit 1845–1846. Bd. I. S. 412–416.

© А. В. Колесников, переклад, 2026.

© Minervium, 2026.

Про гідність людини

Промовлено Й. Г. Фіхте на закінчення його філософських лекцій. 1794

Не як дослідження, а як вилив найзахопленішого почуття після дослідження, присвячує своїм покровителям і друзям на згадку блаженних годин, які він провів із ними у спільному прагненні до істини, ці аркуші автор.

Ми повністю виміряли людський дух; – ми заклали фундамент, на якому можна збудувати наукову систему як влучне представлення *первісної* системи в людині. На завершення ми робимо короткий огляд цілого.

Філософія вчить нас відшукувати все в Я. Лише через Я приходять порядок і гармонія в мертву безформну масу. Тільки від людини поширюється *правилість (Regelmäßigkeit)* навколо людини аж до межі її спостереження, – і як вона просуває цю межу далі, так далі просуваються порядок і гармонія. Його спостереження відводять до нескінченності різному, – кожному своє місце, щоб жодне не витісняло іншого; воно приносить єдність у нескінченну різність. Через нього світові тіла тримаються разом і стають лише *одним* організованим тілом; через нього сонця обертаються на своїх відведених орбітах. Через Я є наявною величезна послідовність щаблів від лишайника до серафима; у *ньому* є система всього духовного світу, і людина по праву очікує, що закон,

який вона дає собі й йому, мусить бути для нього чинним; по праву очікує майбутнього загального його визнання. У Я лежить надійна запорука того, що від нього порядок і гармонія поширюватимуться в нескінченне, де тепер іще їх немає; що з посуваючоюся культурою людини водночас посуватиметься й культура всесвіту. Усе, що тепер іще є неформним і безладним, через людину розчиниться в найпрекраснішому порядку, а те, що вже тепер є гармонійним, ставатиме – за досі нерозвиненими законами – дедалі гармонійнішим. Людина вноситиме порядок у тисняву й план у загальне руйнування; через нього тління буде утворювати, і смерть кликатиме до нового прекрасного життя.

Це – людина, якщо ми розглядаємо її тільки як спостерігаючу інтелігенцію; чим же є людина, коли ми мислимо її як практично діяльну спроможність?

Вона не лише *кладе* у речі *необхідний* порядок; вона також дає їм той, який *довільно* собі обрала; там, де вона ступає, пробуджується природа; при виді людини вона готується від неї отримати нове, прекрасніше творіння. Вже її тіло є найбільш одухотвореним із того, що могло бути утворене з оточуючої матерії; у її атмосфері повітря стає м'якшим, клімат – помірнішим, і природа прояснюється через очікування бути нею перетвореною на житло й доглядальницю живущих істот. Людина наказує грубій матерії організовуватися за її ідеалом і постачати їй той матеріал, якого вона потребує. Те, що раніше було холодним і мертвим, для

неї стрімко зростає в живляче зерно, в освіжаючий плід, в оживляюче гроно, і вона стрімко зростатиме в щось інше для неї, щойно вона накаже їй іншого. — Навколо неї тварини облагороджуються, під її розумним оком скидають свою дикість і отримують здоровішу поживу з руки свого володаря, за яку вони винагороджують її охочим послухом.

Ба більше, навколо людини вшляхетнюються душі; що більше хтось є людиною, то глибше й поширеніше він діє на людей; і те, що носить справжню печатку людяності, ніколи не буде невизнаним людством; кожному чистому виливу гуманності відкривається кожен людський дух і кожне людське серце. Навколо вищої людини люди замикають коло, у якому найбільше наближається до осереддя той, хто має більшу гуманність. Їхні душі прагнуть і силкуються об'єднатися й утворити лише один дух у кількох тілах. Усі є одним розумом і однією волею й наявні як співробітники у великому єдино можливому плані людства. Вища людина владно вириває свою епоху на вищий щабель людства; воно озирається назад і дивується прірві, яку перестрибнуло; вища людина велетенськими руками вириває з літопису людського роду те, що може схопити. —

Розбийте хатину з глини (Leimen), в якій вона живе! Вона за самим своїм існуванням є цілковито незалежною від усього, що є поза нею; вона є цілковито через саму себе; і вона вже в хатині з глини має відчуття цього існування, у моменти свого піднесення,

коли час і простір і все, що не є Вона сама, для неї щезають; коли її дух не силоміць відривається від її тіла – і тоді знову добровільно повертається в нього задля переслідування цілей, які він ще тільки хотів би здійснити за посередництвом тіла. – Розділіть дві останні сусідні пилинки, які тепер її оточують; вона *ще* буде; і вона *буде*, бо вона цього *хотітиме*. Вона вічна, через саму себе і з власної сили.

Перешкоджайте, зривайте її плани! – Затримати ви їх можете: але що є тисяча і ще раз тисяча років у літописі людства? – те, чим є легкий ранковий сон при пробудженні. Вона триває далі, і вона *діє* далі, і те, що вам здається зникненням, є лише розширенням її сфери: те, що вам здається смертю, є її зрілістю для вищого життя. *Барви* її планів та їхні *зовнішні форми* (Gestalten) можуть для неї зникнути; її *план* залишається тим самим; і в кожен момент свого існування вона захоплює щось нове поза собою у своє коло, і вона продовжуватиме вихоплювати собі, доки не поглине все в ньому: доки вся матерія не нестиме відбиток її впливу, і всі духи з її духом не становитимуть одного духу.

Це – людина; це кожен, хто може сказати собі: *Я – людина*. Хіба не повинен був би він носити священне благоговіння перед самим собою й тремтіти та здригатися перед власною величчю! – Це кожен, хто може сказати мені: *Я є*. – Де б ти не жив, ти, що носиш лише людський лик; – чи ти, навіть ще так близько межуючи з твариною, садиш цукрову тростину під

палицею погонича; чи ти на узбережжях Вогняної Землі грієшся біля не тобою запаленого полум'я, доки воно не згасне, і гірко плачеш, що воно не хоче само себе підтримувати – чи ти здаєшся мені найвідвергнутішим (verworfenste), найжалогіднішим лиходієм – ти все ж є тим, чим є я: бо ти можеш сказати мені: Я є. Тому ти все ж мій товариш і мій брат. О, я, звісно, стояв колись на тому щаблі людства, на якому ти стоїш тепер; бо це є один його щабель, і на цій драбині немає розриву – може, без здатності до відчутливої (deutlichen) свідомості, може, так швидко понад нею поспішаючи, що я не мав часу возвести (erheben) свій стан до свідомості: але я, звісно, стояв колись там: – і ти, звісно, колись будеш – і хай це триває мільйони, і мільйон разів мільйони років – що є час? – ти, звісно, колись стоятимеш на тому щаблі, на якому стою я *тепер*: і ти, звісно, колись стоятимеш на тому щаблі, на якому я на тебе, а ти на мене можеш діяти. Також ти колись будеш захоплений у моє коло й мене захопиш у твоє; також тебе я колись визнаю своїм співробітником у моєму великому плані. – Тим є мені, який є Я, кожен, хто є Я. Хіба не повинен був би я тремтіти перед величчю в людському образі; і перед Божеством, яке, можливо, у таємній пітьмі – але яке все ж, безсумнівно, живе у храмі, що носить його печать?

Земля і небо і час і простір і всі межі чуттєвості щезають для мене при цій думці; і хіба індивід не повинен був би щезнути для мене? – Я не веду Вас назад до того самого.

Усі індивіди включені в одну велику єдність чистого духу);* нехай це буде останнім словом, яким я ввіряю себе вашій пам'яті; і тією пам'яткою, з якою я вам відкланююсь.

*) Навіть не знаючи моєї системи, неможливо вважати цю думку спінозистською, якщо тільки принаймні хочуть оглянути хід цього міркування в цілому. Єдність чистого духу є для мене *недосяжним ідеалом*; кінцевою метою, яка, однак, ніколи не стає дійсною.